

Pünkösd napja

***„Amikor eljött a pünkösd napja, [Jézus tanítványai] mindnyájan egy szívvel és egy lélekkel egy helyen voltak. Hirtelen hang hallatszott az égből, mintha viharos szél rohanna, és betöltötte az egész házat, ahol ültek. Lángnyelvek jelentek meg előttük, mint a tűz, és mindegyikükre leereszkedett egy-egy nyelv. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és más nyelveken kezdtek beszélni, ahogy a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.
Apostolok cselekedetei 2:1-4***

A keresztény világ általában három kiemelkedő eseményt ismer el vallási hitének alapjaként: Jézus csodálatos születését édesanyja, Mária által; Jézus halálát a Golgota keresztnél; és Jézus feltámadását a „harmadik napon” az isteni szellemi természetbe. Van egy negyedik esemény is, amely rendkívül fontos a keresztények számára – ez azonban általában nem részesül olyan mély elismerésben, amelyet megérdemelne. Ez a pünkösd napja, amely Jézus feltámadását követő ötvenedik napon történt. Jelen tanulmányunk célja, hogy megvizsgáljuk ennek a keresztény hit történetében különleges napnak az eredetét, háttérét és – ami a legfontosabb – jelentését.

A „pünkösd” szó csak háromszor fordul elő a Bibliában, és mivel görög szó, csak az Újszövetségben található meg. A legismertebb használata a bevezető szövegünkben található. A szó később az ApCsel 20:16-ban is előfordul: „Pál

elhatározta, hogy Efézus mellett hajózik el (), mert nem akart időt tölteni Ázsiában; ugyanis sietett, ha lehetséges, hogy pünkösd napján Jeruzsálemben legyen.” A szó utolsó előfordulása az 1 Korinthus 16:8-ban található: „Epheszoszban maradok pünkösdig.” Ez utóbbi két hivatkozásból kitűnik, hogy pünkösd több volt, mint csupán az Apostolok cselekedetei 2. fejezetében leírt, a Szentlélek kiáradásával kapcsolatos jelentős esemény. Pünkösd eredetileg az Ószövetségben leírt zsidó ünnepek egyike volt.

Az ószövetségi ünnep

Ami az Újszövetség idején pünkösd néven vált ismertté, az Izrael három éves ünnepének egyike volt. Az Ószövetségben két néven szerepelt: „aratási ünnep” és „hetes ünnep”. Az Exodus 23:14-16-ban az aratási ünnep néven olvashatunk róla: „Évente háromszor ünnepelj nekem. Ünnepelj a kovásztalan kenyér ünnepét: ... és a betakarítási ünnepet [Pünkösdöt], a mezőn elvetett munkád első gyümölcsét; és a betakarítási ünnepet, amely az év végén van, amikor a mezőről begyűjtötted munkád gyümölcsét.”

Egy másik utalás erre az ünnepre a Mózes 5. könyve 16:9,10,16-ban található, ahol Hétünnepnek nevezik. „Hét hetet számolj magadnak: kezd el számolni a hét hetet attól az időtől kezdve, amikor a sarlót a gabonához teszed. És tartsd meg a Hét ünnepét [Pünkösdöt] az Úr, a te Istened előtt, a kezedből származó önkéntes adománnyal, amelyet az Úr, a te Istenednek adsz, ahogyan az Úr, a te Istened megáldott téged. ... Évente háromszor jelenjenek meg minden férfiak az Úr, a te Istened előtt azon a helyen, amelyet ő választ []; a

kovásztalan kenyér ünnepén, a Hét Ünnepén és a sátoros ünnepen [betakarításkor]; és ne jelenjenek meg az Úr előtt üres kézzel.” A Hét Ünnepére két másik helyen is utalnak: a 2Mózes 34:22-ben és a 4Mózes 28:26-31-ben.

A Levitikus 23. fejezete részletesen elmagyarázza, pontosan mikor volt a pünkösd, mi volt a célja, és miért nevezték két néven: aratás ünnepének és hét ünnepének. Az 5–7. versek így szólnak: „Az első hónap tizennegyedik napján, este van az Úr pászkája. Ugyanezen hónap tizenötödik napján pedig a kovásztalan kenyér ünnepe. ... Az első napon [a kovásztalan kenyér ünnepének első napján – az első hónap tizenötödik napján] szent gyülekezetet tartotok: azon a napon nem végeztek semmiféle szolgamunkát.” A kovásztalan kenyér ünnepének ezen első napja „szent gyülekezet” volt, vagyis egy különleges szombatnap. A szombatnapok azok voltak, amikor az izraeliták nem végeztek semmiféle szolgálai munkát. Ebben az esetben nem a heti hetedik napi szombatról volt szó, hanem egy különleges szombatról – egy szent gyülekezésről az Úr előtt.

Folytatva a 10. és 11. versekkel: „Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Amikor bejöttök abba a földbe, amelyet nektek adok, és learatjátok annak termését, akkor vigyetek a paphoz egy kévét a termésetek első gyümölcseiből; és ő meglengeti azt az Úr előtt, hogy elfogadassátok; a szombat utáni napon a pap meglengeti azt.” Ezt a kévét, vagyis egy maréknyi, Izráel gabonatermésének első gyümölcseinek „meglენgetését” az első hónap tizenhatodik napján kellett végrehajtani, a különleges szombat

„másnapján”, amely, mint korábban megjegyeztük, a tizenötödik napon volt.

A 15. és 16. vers így szól: „Számoljatok magatoknak a szombat utáni naptól, attól a naptól kezdve, amikor a hullámáldozatot hoztátok [az első hónap tizenhatodik napja]; hét szombat [49 nap] teljen el: a hetedik szombat utáni napig számoljatok ötven napot; és új ételáldozatot mutassatok be az Úrnak.” Ez az ötvenedik nap volt a Hét Hét ünnepe – vagy a Betakarítás ünnepe. Hét Hét ünnepének nevezik, mert az ünnep időpontját úgy határozták meg, hogy hét hetet és egy napot számoltak az első gyümölcsök kötegen bemutatásától kezdve. Ezenkívül a görög pünkösöd szó jelentése „az ötvenedik nap”. A zsidó naptárszámítás szerint a pünkösöd időpontja minden naptári évben május második felétől június első feléig változhat. A Levitikus 23. fejezetében szereplő számítás alapján a pünkösöd idejű időpontja 2026. május 23. volt.

Izrael ünnepének célja

Izraelnek ez az ünnepe hálaadás volt Istennek a termés első gyümölcseiért, innen ered a második neve, a Betakarítási Ünnep. Ez egy különleges betakarítás volt. Nem zöldségek vagy gyümölcsök betakarítása volt, hanem gabonáé – konkrétan árpáé és búzáé. E betakarítás első gyümölcseit Istennek szentelték. Az ünnep során sok áldozatot mutattak be. Voltak égőáldozatok, ételáldozatok, italáldozatok, bűnáldozatok és békességi áldozatok – mindet Istennek adták hálaadásként a gabonatermésért. 3Mózes 23:16-20

Ennek az ünnepnek egy különleges áldozata az „új ételáldozat” volt, amint azt a 16. vers említi. Ezt az

áldozatot a 17. vers írja le: „Két tizedes adagból készült két lengetőkenyeret hozzatok ki lakóhelyeitekről; finom lisztből legyenek, kovászosan sültetve; ezek az Úrnak szóló első gyümölcsök.” Az izraelitáknak két kenyeret kellett felajánlaniuk, amelyet gabonatermésük első gyümölcséből készítettek. A kenyereket az Úr előtt kellett meglentetni hálaadásként és az Őnek szentelt felajánlásként a bőséges termésért. Ötven nappal korábban szintén meglentettek egy áldozatot Isten előtt, de az csak egy maroknyi első gyümölcs volt. Most megkezdődött a gabona tényleges betakarítása, és két kenyeret hoztak, amit az imént betakarított gabonából készítettek, hogy felajánlják az Úrnak. A betakarítás most addig folytatódott, amíg az összes gabonát összegyűjtötték.

Kapcsolat az Újszövetséggel

Azért foglalkozunk részletesen Izrael aratási ünnepével, vagyis a Hetek Ünnepével, mert ez kifejezetten kapcsolódik az Újszövetség pünkösdjéhez. Először is vegyük észre az ünnep időzítésének párhuzamát. Ahogy korábban a Levitikus 23:5-ből idéztük, az első hónap 14. napja volt Izrael húsvéte. Az Újszövetségben ez egybeesik Jézus halálával, aki a nagyobb húsvéti bárány volt – „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. (János 1:29). Jézus halála pontosan ezen a napon történt. Ismét a Levitikus 23:10,11-re hivatkozva, két nappal később, az első hónap 16. napján az első gyümölcsökből készült kévét, vagy maroknyit, az Úr előtt lengették. Ez Jézus feltámadásának felel meg, amely szintén két nappal halála után történt, mint a páska bárányának. Ahogyan megjövendölte, Jézus

három nap egy részében volt a sírban – a 14. nap egy részében, a 15. nap egészében és a zsidó naptár szerinti első hónap 16. napjának egy részében (). Máté 16:21; Lukács 9:22

Pál apostol az 1 Korinthus 15:20-ban azt mondta, hogy Jézus „az elhunytak első gyümölcse” volt. Ő volt az első gyümölcsök kévéje, maroknyi része – az első, akit Isten hatalmas ereje feltámasztott a halálból az örök életre. (Kolossé 1:18). Az első gyümölcsök kévéjének ez a szimbolikus „meglengetése” azt mutatta, hogy Isten elfogadta Jézus megváltó áldozatát, amelynek eredményeként isteni hatalom által feltámadt a halálból. Végül, ha hét szombatot plusz egyet, vagyis ötven napot számolunk Jézus, az első gyümölcsök kévéjének feltámadásától, eljutunk a pünkösd napjához, amint azt az Apostolok cselekedetei 2. fejezete rögzíti.

Ahogy Izráel ünnepe a gabonatermés első gyümölcseinek felajánlása volt, úgy a pünkösd napja a nagyobb első gyümölcsök – a „búza” – Istennek való felajánlását jelentette. A hűséges keresztényekből álló egyházat be kellett vonni az első gyümölcsök osztályába. Jézus volt az első gyümölcsök osztályának „elsője”, de az egyház is, amint azt a Jakab 1:18 mondja, „egyfajta első gyümölcs”. János, a Jelenések írója is a hűséges keresztényekről beszél, mint „első gyümölcsökről” a Jelenések 14:4-ben, ahol úgy írja le őket, mint „az emberek közül kiválasztottakat, akik az első gyümölcsök Istennek és a Báránynak”. Az egyház felajánlása pünkösdkor kezdődött, amikor szimbolikusan felemelték, vagyis megmutatták a Mennyei Atya előtt, mint neki felajánlottat.

A pünkösd napját tekintve ez Isten tervében három nagyon fontos és döntő esemény csúcspontja volt. Az első a váltságul fizetett díj volt, amelyet Jézus fizetett, amikor a kereszten meghalt, mint megfelelő ár Ádámért. (1 Timóteus 2:5,6). Ezen kiemelkedő események közül a második Jézus feltámadása volt Isten hatalmas erejével. (Efézus 1:19-21). A harmadik pedig a pünkösd napja volt – a leendő egyház mennyei Atyának való felszentelésének napja.

Pünkösd napja

A pünkösd napját övező események száma számtalan. Nem csupán az a nap volt, amikor a Szentlélek leszállt az egyházra. Ez valóban megtörtént, és az áldások nem csak az akkori jelenlévőkre vonatkoztak, hanem azóta az egész időszakra kiterjedtek, mindazokra, akik elfogadható módon szentelték életüket Istennek.

Azok számára a százhusz Jézus-követő számára, akik az emeleti teremben gyűltek össze, és akik életüket neki szentelték, a pünkösd napja sok mindent jelentett (ApCsel 1:15). Azt jelentette, hogy Isten elfogadta az Ő iránti felszentelésüket. Azt jelentette, hogy most már igazak lettek az Ő szemei előtt. Azt jelentette, hogy mostantól kezdődik áldozatos életük, és azt jelentette, hogy megtörtént a Szentlélek által való újjászületés. Ennek eredményeként mostantól új teremtmények lesznek Krisztus Jézusban. Róma 5:1; 12:1; 1 Péter 1:3; 2 Korinthus 5:17

A pünkösd napja a mai napig nagy jelentőséggel bír minden igaz keresztény számára. Jelképezte „Isten Krisztus Jézusban való magas elhívásának”

megnyílását (Filippi 3:14). Pünkösöd egyben az egyház mint csoport felkenését, vagyis elköteleződését is jelentette, hogy Isten „királyi papsága” legyen (1 Péter 2:9). Megmutatta, hogy most már minden egyes leendő tag számára megnyílt a lehetőség, hogy megkapja azokat a dolgokat, amelyeket a felső szobában lévők kaptak – Isten elfogad felszentelésüket, igazságukat, áldozatuk kezdetét és a Szentlélek megtermékenyítését. Pünkösöd óta a királyi papság minden leendő tagja ugyanabba a kapcsolatba került az akkor történt események miatt.

Akár azt is mondhatjuk, hogy pünkösödkor megkezdődött az a folyamat, amely az embert visszavezeti a harmóniába és Isten kegyébe, kezdve az egyházzal. Valóban, a pünkösöd napja volt az első külső bizonyíték az emberiség számára arra, hogy Isten jóváírta nekik a Jézus által megfizetett váltságul fizetett díj előnyeit. Róma 4:16-25

A Szentlélek

A Szentlélek kiáradásának megértése kulcsfontosságú ahhoz, hogy megértsük a pünkösöd teljes jelentőségét. Mi a Szentlélek? Általánosságban elmondható, hogy a Szentlélek Isten láthatatlan ereje és hatása. Mindig is létezett. Isten örökkévaló, ezért az Ő ereje és hatása – a Szentlélek – szintén örökkévaló.

A Szentléleknek azonban van egy mélyebb jelentése is, ami az elkötelezett keresztényekre vonatkozik. Számukra a Szentlélek úgy definiálható, mint Isten szent és igaz hatása és ereje, amely életet ad, táplálja és irányítja új életüket „Krisztusban” (2 Korinthus 5:17). A „lélek” szó a görög pneuma

szóból származik, és „lélegzetet” jelent. Hogy a keresztény számára leegyszerűsítsük a Szentlélek definícióját, azt ahhoz hasonlíthatjuk, amit az élet lehelete jelent a természetes test számára. A testnek szüksége van a fizikai élet leheletére. Ha a leheletet elveszük a természetes testtől, az percekben belül meghal. Hasonlóképpen, a Szentlélek – Isten szent és igaz hatása – nélkül a keresztény új élete Krisztusban nem tud élni, fejlődni és éretté válni.

A Szentlélek pünkösdkor

Az Apostolok cselekedetei 2. fejezete leírja, mi történt pünkösöd napján a Szentlélek adományozásával kapcsolatban. A 2–4. versek így szólnak: „Hirtelen hang hallatszott az égből, mintha viharos szél fújna, és betöltötte az egész házat, ahol ültek. És látszott nekik, mintha tűznyelvek szállnának le, és mindegyikükre leült. És mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és más nyelveken [görögül: nyelveken] kezdtek beszélni, amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”

Miért adta Isten a Szentlélek kiáradásának ilyen külső megnyilvánulását, mint a „hangot az égből”, a „zúgó, erős szelet”, a tűzszerű „nyelveket” és a más nyelveken való beszédet? Két oka volt ennek.

Először is, ez tanúság volt a jelenlévők számára. A beszámoló így szól: „Jeruzsálemben laktak zsidók, jámbor emberek, a menny alatt minden nemzetből.” Sok zsidó utazott Jeruzsálembe, mert ez az egyik ünnepnapjuk volt. Amikor a Szentlélek kiáradása megelevenítette az apostolokat, és elkezdtek más nyelveken beszélni [vagy talán megértették őket], ez tanúság volt mindazok számára, akik ott összegyűltek. (5–6. versek). Sokan csodálkoztak, és

azon tűnődtek, mit jelentenek ezek a dolgok. Mások azzal vádolták az apostolokat, hogy részegek. (12–13. versek). Ez arra készítette Pétert, hogy felálljon, és beszédet intézzen a tömeghez. Idézett a próféta Joélból és a Zsoltárokból, gyönyörű tanúságot téve Isten tervéről, az Isteni Közösségről (), amelynek középpontjában Jézus áll. (14–40. versek). Ennek a bizonyágtételnek az eredményét a 41. versben olvashatjuk: „Azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”

Másodszor, a Szentlélek pünkösdi adományozása Isten hatalmának és befolyásának olyan megnyilvánulása volt, amelyet az emberi teremtés még soha nem látott. Ez a hatalom különleges módon nyugodott az apostolokon, mivel különféle „ajándékokat” kaptak. Pál apostol az 1 Korinthus 12:28-30-ban néhányat ezek közül a következőképpen azonosított: „gyógyítás, segítségnyújtás, vezetés, nyelvek sokfélesége ... csodatételek.” Ezek mind a Szentlélek külső ajándékai közé tartoztak, amelyeket azért adtak, hogy segítsék az első egyház és az apostolok tekintélyének megalapozását. Ezek Isten hatalmának és rájuk gyakorolt befolyásának hatalmas megnyilvánulásai voltak, amelyek az Ő tekintélyét mutatták be az ő nevükben.

Nagyobb jelentőség

Bármennyire is rendkívüliek voltak ezek a megnyilvánulások, bármennyire is izgalmasak voltak az ajándékok, és bár egy nap alatt háromezer leendő taggal gyarapodtak, mindez nem volt a pünkösöd legfontosabb jelentősége. A pünkösöd nagyobb jelentése a Szentlélek fő munkájához kapcsolódott, amely belső jellegű volt. Ezt a munkát

az ember nem láthatta. Valójában ez az volt a feladat, hogy kialakítsa az „Krisztus testének” minden egyes tagjában az új teremtmény életét. 1 Korinthus 12:27

A pünkösd napjához kapcsolódó legjelentősebb esemény az volt, hogy a Szentlélek minden tanítványt személyesen megtermett. Az 1 Korinthus 12-ben Pál éppen ezt a kérdést tárgyalja. Miután az előző versekben felsorolta a szellem különböző ajándékait (), a 31. versben kijelenti: „Törekedjete a legjobb ajándékokra; és mégis megmutatom nektek egy még kiválóbb utat.” A „még kiválóbb út” a következő fejezet, az 1 Korinthus 13 tárgya volt, amelyben az apostol kizárólag a szeretet jellemvonásaira összpontosított. A szeretet a szellem gyümölcseinek összessége, amelyben leírásra kerül a Krisztusban való új élet kialakulása (Galata 5:22,23). Ez volt a még kiválóbb út, a Szentlélek még kiválóbb munkája és a pünkösd legnagyobb jelentősége.

A Szentlélek munkái

A Szentlélek belső munkájára, amelyet Pál a szeretetként foglalt össze, az Újszövetség számos helyén utalnak. A Rómaiakhoz írt levél 8. fejezete részletes értekezést tartalmaz a Szentlélekről, amely sok megvilágosítást és útmutatást ad Krisztus követőinek. A „Szentlélek” vagy „Lélek” kifejezés csak ebben a fejezetben mintegy húszszor szerepel. A Szentlélek itt leírt munkái tíz területre oszthatók.

1. Az 1. és 2. vers a Szentlélekről mint „törvényről”, az élet törvényéről beszél. A kereszténynek rendelkeznie kell a Szentlélekkel – az élet törvényével –, különben az új teremtmény meghal.

Ezek a versek így szólnak: „Így tehát most nincs ítélet azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. ... Mert a Krisztus Jézusban lévő élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” Ez a szakasz nemcsak azt mondja, hogy a Szentlélek az élet „törvénye”, hanem azt is, hogy Jézus nyomdokaiba lépő követőit megszabadította attól a másik törvénytől, amelynek korábban alávetettek voltak – a „bűn és a halál törvényétől”.

2. A Szentlélek olyan befolyás, amely által az ember jár és gondolkodik. A 4–6. versek ezt emelik ki: „Hogy a törvény igazsága beteljesedjék bennünk, akik nem a test szerint járunk, hanem a Lélek szerint. Mert akik a test szerint járnak, azok a test dolgaira gondolnak; akik pedig a Lélek szerint járnak, azok a Lélek dolgaira. Mert a testi gondolkodás halál, a szellemi gondolkodás pedig élet és békeség.”

3. A Szentlélek által való megszületés megtestesíti azt a gondolatot, hogy „Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége” (Kolossé 1:27). A Róma 8:9–10 erre utal, mondván: „Ti nem a testben vagytok, hanem a Lélekben, ha Isten Lelke lakozik bennetek. Ha pedig valakiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé. És ha Krisztus bennetek van, a test a bűn miatt halott, de a Lélek az igazságosság miatt élet.” Ennek az Isten Szent Szellemének, vagy ahogy Pál emellett említi, a „Krisztus Lelkének” a követőiben kell lennie. Krisztus nem szó szerint van bennünk. A megszületés szelleme, a hatása van a szívünkben, és ez motivál minket. 1 János 2:27

4. A Szentlélek negyedik munkáját a Róma 8:11 írja le, amely így szól: „Ha azé a Lelke, aki Jézust feltámasztotta a halálból, bennetek lakozik, akkor

az, aki Krisztust feltámasztotta a halálból, a bennetek lakozó Lelke által a ti halandó testeteket is megelevenít.” A Szentlélek „életre kelti”, életet ad. Lehetőséget ad arra, hogy Istent szolgáljuk, megértsük az Ő Igazságát, elfogadható áldozatok legyünk, és végül azoknak, akik a halálig hűségesek maradnak, megadja az „élet koronáját”. Jelenések 2:10

5. A Szentléleknek a mi elménkre gyakorolt hatása segít nekünk a bukott testünk cselekedeteinek meghaladásában, vagyis megölésében. A Róma 8:13 azt mondja: „Ha a test szerint éltek, meghaltok; de ha a Lélek által meghaltok a test cselekedeteinek, éltek.”

6. A Szentlélek egy másik munkáját a 14. vers említi: „Mindenki, akit Isten Lelke vezet, az Isten fia.” A Szentlélek vezeti és irányítja a keresztényt. Ezt Isten gondviselő gondoskodásának tekinthetjük követői felett. Szentlelke ezt a gondoskodást úgy valósítja meg, hogy követőivel együtt jár a keskeny út minden lépésén. Az énekíró így ír: „Inkább sétálok a sötétben Istennel, mint egyedül a fényben.” Isten népe ezt mondhatja, mert a Szentlélek – az Ő gondviselő hatása és ereje – vezeti és irányítja az életüket.

7. A Szentlélek által való nemzés a fiúi mivolt biztosítója. A 15. vers így szól: „Nem a rabság szellemét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúi mivolt szellemét kaptátok, amelyben kiáltunk: Abba, Atya!” Micsoda biztosítékot ad a Szentlélek Krisztus követőinek arra nézve, hogy Isten gyermekei!

8. A 16. vers így szól: „A Lélek maga tanúskodik a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei

vagyunk.” Ez azt jelenti, hogy a mi lelkünk, a mi szívünk, a mi indítékaink, amelyeket az Úrnak szenteltünk, mintegy ugyanazon a „hullámhosszon” vannak Istennel – vagyis „bizonyítanak” a Szentlélekkel együtt. Amikor ezek együtt bizonyítanak, az azt jelenti, hogy ugyanazok a céljaink, amelyeket Isten a Szentlélek által szándékozik bennünk megvalósítani.

9. A Szentlélek nem akadályoz meg minket abban, hogy részesüljünk a jelen élet próbáiban és „nyögéseiben”, amíg a testben vagyunk. Igaz, hogy Isten hatalma bármit elérhet, és talán felhasználhatná Szentlelkét arra, hogy megakadályozza, hogy átéljük a test próbáit és nyögéseit. Ez azonban nem a mi legjobb érdekünk. A Szentléleknek ez a tulajdonsága a 23. versben jelenik meg: „Mi magunk is, akiknek a Lélek első gyümölcsei vannak, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, azaz testünk megváltására.”

10. A 26. és 27. versek így szólnak: „A Lélek pedig segít gyengeségeinkben: mert nem tudjuk, mit kell imádkoznunk, ahogy kellene; de a Lélek maga közbenjár értünk kimondhatatlan sóhajokkal. És aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata [görögül: hajlam], mert [az] Isten akaratának megfelelően közbenjár a szentekért.” A Szentlélek, amint a mi lelkünkkel együtt bizonyosságot tesz, segít nekünk azokban az időkben, amikor nehézséget okoz számunkra, hogy úgy imádkozzunk az Atyához, ahogyan szeretnénk, vagy nem tudjuk, miért kellene imádkoznunk. Ahogy a vers mondja, a Lélek „Isten akaratának megfelelően” közbenjár.

A Lélekkel telve

Pál apostol arra int minket, hogy ne „oltsuk ki” a Szentlelket – ne mondjunk le szándékosan az Új Teremtmény életet adó erejéről (1 Thesszalóniki 5:19). Óvatosnak kell lennünk még a részleges önféjűségtől is ebben a tekintetben. „Ne szomorítsátok meg Isten Szentlelkét” – mondja Pál az Efézusbeliekhez írt levél 4:30-ban. Inkább törekedjünk arra, hogy a lehető legteljesebb mértékben részesüljünk Isten befolyásában és erejében – hogy „teljesen megteljünk a Lélekkel” (Efézus 5:18). Így, ha hűségesek maradunk „a halálig”, igazán megérthetjük a pünkösdi jelentőségét és az abból fakadó áldásokat azoknak a keresztényeknek, akik életüket annak szentelték, hogy Jézus nyomdokaiba lépjenek az áldozat, a szenvedés és a Mennyei Atyának való szolgálat terén.